

?Gibraltar, Dani Mateo i el nacionalisme

«El rearmament del nacionalisme espanyol es vesteix si cal de simple patriotisme per als qui només veuen nacionalisme en el patriotisme dels altres»

El govern espanyol proclama que està ben decidit a vetar l'acord de la UE pel Brexit (<https://www.naciodigital.cat/noticia/167480/moncloa/avisa/vist-i-plau/espanyol/sobre/gibraltar/es/irrenunciable>) si no s'atenen les seves peticions sobre Gibraltar. Vetar, entre cometes, perquè l'acord tiraria endavant igualment sense el vot espanyol. És a dir, que la mesura de pressió -si es confirmés- tindria ben poca incidència real. Però, de portes endins, sí que es llegeix com que l'executiu del PSOE manté una postura ferma en una qüestió molt sensible per al sentiment nacional espanyol. I això no ha passat desapercebut a un Pedro Sánchez molt hàbil (i ràpid) per als moviments tàctics.

"Al govern espanyol no l'escup ningú", ha afirmat la ministra portaveu en la mateixa compareixença en què ha parlat de Gibraltar. Temes diferents, però que fàcilment es barregen en l'imaginari de l'opinió pública -i segur que n'era conscient-. Gairebé a la vegada, l'humorista Dani Mateo ha estat cridat a declarar com a investigat (<https://www.naciodigital.cat/noticia/167498/dani/mateo/citat/investigat/ultratge/bandera/espanyola>) per un gag pel qual als EUA o al Regne Unit no hauria pogut ser perseguit judicialment. En això no hi té res a veure l'executiu espanyol, òbviament. Però també és un símptoma més.

Un símptoma, com tants d'altres recents, d'un apreciable rearmament del nacionalisme espanyol, vestit si cal de simple patriotisme per als qui només veuen nacionalisme en el patriotisme dels altres. En un context en què el nacionalisme desacomplexat de Vox tira (més) cap a la dreta PP, Cs i, de retruc, els mateixos socialistes.

Mentrestant, a Catalunya, el suport a la independència s'estabilitza en poc menys del 50% (<https://www.naciodigital.cat/noticia/167455/47/dels/catalans/vol/independencia/nomes/43/abutja?rlc=p1>). En un moment d'òbvia manca d'unitat entre les forces sobiranistes -per no dir de cert desànim generalitzat, almenys, respecte als partits i les seves picabaralles-. És a dir, que res no fa pensar que aquesta xifra hagi de caure a curt ni mitjà termini, i més aviat indicaria una consolidació i un cert terra de l'independentisme. A la vegada que el suport a la Constitució se situa sota mínims.

Aquestes xifres venen a demanar a crítics una solució acordada a les reivindicacions sobiranistes. Però els vents de rearmament nacional que bufen a les Espanyes semblen fer més que improbable -si algun cop ha estat mínimament probable- aquesta solució: Especialment, mentre els partits majoritaris estatals necessitin seguir-se embolicant en la bandera com a reclam electoral. A la vegada, tampoc l'independentisme sembla prop d'aconseguir una força prou aclaparadora com per forçar que es desencalli la situació. Un escenari que amenaça de portar a una situació endèmica de bloqueig. Justament el que ningú -excepte certs partits que viuen del conflicte- pot desitjar.